

DONNA LEON

La temptació del perdó

edicions

62

DONNA LEON

La temptació del perdó

Traducció de Núria Parés Sellarès

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *The Temptation of Forgiveness*
Copyright © 2018 by Donna Leon and Diogenes Verlag AG Zürich.
All rights reserved

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació
d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.
Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Primera edició: març del 2018

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2018

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: gama, sl
Imprès a CPI (Barcelona)

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.836-2018
ISBN: 978-84-297-7663-8

Després de sortir de casa just per arribar a la Questura a temps per a una reunió amb el seu superior, en Brunetti es va instal·lar a la part posterior del *vaporetto* número u, fullejant tranquil·lament un exemplar del *Gazzettino* del matí. De manera inconscient, sabia que acabaven de sortir de Salute i que començaven a fer la travessia cap a Vallesso, però va sentir que l'embarcació feia marxa enrere. Un sistema venecià d'ecolocalització semblant al dels ratpenats li va dir que encara eren a una certa distància de la riba esquerra del canal, de manera que el so de la marxa enrere estava fora de lloc: potser el capità intentava esquivar alguna cosa que hi havia a l'aigua, davant de l'embarcació.

En Brunetti va abaixar el diari, va alçar el cap i no va veure res. Bé, més concretament, no va veure res més enllà d'un mur gris que va reconèixer immediatament com un espès banc de boira que s'apropava. Es va quedar molt sorprès, perquè el cel estava ben clar quan havia sortit de casa feia vint minuts. Durant l'estona que havia estat llegint sobre l'últim fracàs en el funcionament del sistema de protecció MOSE per a les marees —després de més de trenta anys de plans i de desfalcs—, semblava com si algú

hagués col·locat una gruixuda manta grisa davant del *vaporetto*.

Era novembre, de manera que la boira ja era d'esperar, i la temperatura no havia pas pujat durant l'última setmana. En Brunetti es va girar i va observar l'home que seia a la seva dreta, però va veure que estava tan absort en el que fos que li mostrava la pantalla del mòbil que no hauria ni vist uns serafins baixant del cel i col·locant-se en perfecta formació a banda i banda de l'embarcació.

Van alentir la marxa i es van aturar a pocs metres del mur gris, amb el motor al ralenti. Darrere seu, en Brunetti va sentir una dona que xiuxiuejava «*Oddio*», amb la veu plena de sorpresa, no de temor. En Brunetti va mirar cap a la *riva* de la seva esquerra i va veure l'hotel Europa i el *palazzo* Treves, però el Ca'Giustinian havia quedat engolit per la mateixa boira espessa que s'estenia per tot el Gran Canal.

Finalment, l'home del costat va alçar el cap del telèfon i va mirar endavant, però de seguida es va tornar a concentrar en la petita pantalla que tenia a la mà esquerra. En Brunetti va plegar el diari i es va girar per mirar enrere. A través de la porta i de les finestres de la part posterior, va veure que s'acostaven més embarcacions en la seva direcció, i d'altres es desviaven en direcció al pont de Rialto. El *vaporetto* número dos va sortir de la parada de l'Accademia, se'ls va començar a acostar però de seguida va alentir la marxa per aturar-se.

Va sentir el clàxon abans de veure un taxi que virava bruscament per esquivar el número dos i que s'acostava cap a ells. Quan va avançar el *vaporetto*, en Brunetti es va fixar que el pilot estava parlant amb una dona rossa que estava dreta darrere d'ell. Just quan passaven pel davant d'en

Brunetti, la dona va obrir la boca amb un gest que podria ser un ensurt, o un crit, de manera que el pilot es va girar de seguida de cara endavant. Amb l'expressió impassible, l'home va virar el timó, va avançar fins a la part davantera del *vaporetto* d'en Brunetti i es va endinsar en la cortina de boira.

En Brunetti es va obrir pas pel costat del seu veí i va sortir a la coberta, parant l'orella per veure si sentia algun xoc un tros endavant, però l'únic que va distingir va ser el soroll del taxi que s'allunyava. El motor del seu *vaporetto* va accelerar i va començar a avançar. Des d'on era, en Brunetti no veia si el radar de la teulada de la cabina funcionava, però segur que estava activat perquè si no, no s'aventurarien a moure's d'on eren.

Llavors, talment com si fossin a bord d'una barca màgica en un conte de fantasia, van travessar la cortina grisa i va aparèixer de nou el sol. A dins de la cabina del pilot, el mariner, completament relaxat, es va tornar a repenjar a la finestra mentre el capità mirava endavant, amb les mans al timó. A les voreres del dic, els *palazzi*, alliberats de l'embolcall de la boira, es retiraven lentament cap a l'esquerra a mesura que el *vaporetto* s'acostava a la parada de Vallarosso.

Darrere seu, la porta de la cabina es va obrir i els passatgers es van anar agrupant davant de la passarel·la. La barca es va aturar, el mariner va obrir la barana, la gent va baixar, altra gent va pujar, el mariner va tancar la barana i la barca va marxar. En Brunetti va mirar enrere en direcció a l'Accademia, però no va veure cap rastre de boira. Algunes embarcacions s'acostaven i llavors es desviaven: al davant hi havia el *bacino*; a l'esquerra, la *basilica*, la Marciana i el *palazzo* es mantenien als seus llocs assignats.

nats mentre el sol del matí anava eliminant les ombres de la nit anterior.

En Brunetti va mirar a dins de la cabina, preguntant-se si les persones que hi havia a l'interior havien vist el mateix que ell, però no recordava quines d'elles ja eren a bord quan hi havia la boira. Els ho hauria hagut de preguntar, però l'anticipació de la cara que hi farien el va frenar.

En Brunetti va tocar la barana, però era eixuta, igual que la coberta. Duia un conjunt de pantalons i americana de color blau marí, i va notar que el sol li escalfava la màniga i l'espatlla dretes. El sol brillava; l'aire era net i sec; el cel era ben clar.

Va baixar a San Zaccaria, deixant el diari al *vaporetto* i, mentre observava com s'allunyava, deixant-hi també qualsevol esperança de poder verificar el que havia vist. Va començar a caminar a poc a poc per la *riva*, es va cansar de reflexionar sobre aquell fet inexplicable de la boira i va concentrar els pensaments en el que hauria de fer quan arribés a la Questura.

La tarda anterior, en Brunetti havia rebut un email del seu superior, el vice-questore Giuseppe Patta, en el qual li demanava que anés a parlar amb ell l'endemà al matí. No li donava cap explicació, cosa que era normal; el seu to era educat, cosa que no ho era.

En general, el comportament del vice-questore Patta era previsible, pel fet de ser un home que havia progressat a través del sistema governamental. Sempre semblava més enfeinat del que ho estava en realitat; mai no deixava escapar l'oportunitat d'adjudicar-se a títol personal qualsevol elogi que fessin a l'organització per a la qual treballava; era cinturó negre a l'hora de traspasar la culpa o la responsabilitat d'un fracàs a qualsevol persona que no fos ell.

El que no era d'esperar en una persona que, amb tanta facilitat, havia escalat el camí de l'èxit en l'organització, era el fet que ocupés el mateix lloc des de feia dècades. La majoria d'homes que assolien el mateix càrrec que ell continuaven ascendint, anaven de província en província, de ciutat en ciutat, fins que potser un ascens al final de la seva carrera professional els duia a Roma, on tendien a quedar-se, com espessos grumolls sobre un iogurt, obstruint el pas de la llum, de l'aire, i la possibilitat de créixer als que estaven per sota d'ells.

En Patta, com un trilobit cambrià, s'havia excavat un lloc a la Questura de Venècia i s'havia convertit en una mena de fòssil vivent. Al seu costat, petrificat a la mateixa capa sedimentària, hi havia el seu ajudant, el tinent Scarpa, un altre nadiu de Palerm que preferia aquelles noves pastures. Els comissaris anaven i venien, hi havia hagut tres questori diferents des que en Patta era a Venècia, i fins i tot els ordinadors s'havien renovat dues vegades. Però en Patta continuava allà, com un líquen enganxat a la roca, aguantant les inclemències del temps, però ell intacte al seu lloc, amb el fidel tinent al seu costat.

I tanmateix, ni en Patta ni l'Scarpa havien demostrat mai cap mena d'entusiasme ni d'afecte especial per la ciutat. Si algú deia que Venècia era una ciutat preciosa —o fins i tot si arribava a l'extrem de dir que era la ciutat més bonica del món—, l'Scarpa i en Patta intercanviaven una mirada que expressava un absolut desacord, malgrat que no el manifestaven en veu alta. Efectivament, tots dos semblava que pensessin: però que no has vist mai Palerm?

Va ser la secretària d'en Patta, la signorina Elettra Zorzi, la que va saludar en Brunetti quan va entrar al despatx des del qual custodiava el del vice-questore.

—Ah, commissario —va dir—. El vice-questore ha trucat fa uns minuts i m'ha demanat que li digués que no trigarà gaire a arribar.

Si Vlad l'Empalador s'hagués disculpat per la poca contundència de les estaques, el missatge no hauria pas sigut més sorprenent.

—Que li passa res? —va preguntar en Brunetti, sense pensar.

Ella va inclinar el cap a un costat per considerar la pregunta, va començar a somriure però de seguida va parar.

—Últimament s'ha passat molta estona al telèfon parlant amb la seva dona —va dir, i va afegir—: És difícil d'endevinar, perquè respon pràcticament amb monosíl·labs al que sigui que ella li diu.

D'alguna manera, l'Elettra havia aconseguit instal·lar una mena de dispositiu d'escolta —en Brunetti no volia ni saber com— al despatx del seu superior, però el commissario creia que era millor no demostrar que n'estava al cas.

—Quan parla amb l'Scarpa, van a xerrar a la finestra. —Això significava que el dispositiu era a l'escriptori i no arribava tan lluny, o que en Patta sospitava i havia decidit que ell i el seu ajudant parlarien en veu baixa perquè no els sentissin? O simplement és que els agradaven les vistes?

—Mani'm? —va fer ell, amb les celles alçades. Es va fixar que la noia duia una brusa de color remolatxa, amb botons blancs de dalt a baix i als punys. Tenia el caient suau de la seda.

L'Elettra va col·locar els dits estirats d'una mà sobre els de l'altra per formar una graella que cobria una part de l'escriptori.

—No tinc ni idea de què l'amoïna. —A en Brunetti li va fer la sensació que això era una pregunta, però no aca-

bava d'entendre com era possible: si algú podia saber què li passava a en Patta, era precisament la signorina Elettra. Abans que pogués dir res, però, ella va continuar, amb la mirada clavada a les mans—. No està pas nerviós quan parla amb la seva dona. L'escolta i li diu que faci el que cregui que és millor.

—I amb l'Scarpa?

—Amb ell sí que es nota nerviós. —Va callar, com si volgués reflexionar la resposta, i va afegir—: Potser no li agrada el que diu l'Scarpa. El vice-questore sempre el talla. Un cop fins i tot li va demanar que no l'atabalés amb més preguntes —va dir, oblidant completament que era molt poc probable que ella pogués sentir tot allò des del seu despatx.

—Vaja, problemes al paradís... —va dir en Brunetti, amb l'expressió impertorbable.

—Això sembla —va dir ella, i llavors va preguntar—: Vol esperar-lo al seu despatx, o vol que l'avisi quan arribi?

—Vaig cap a dalt. Truqui'm quan sigui aquí. —Després, incapaç d'evitar un comentari de comiat, va afegir—: No voldria pas que el vice-questore m' enxampés remenant-li els calaixos.

—Ell tampoc —va dir una veu greu des de la porta.

—Ah, tinent —va dir en Brunetti, com si res, oferint un somriure amable a l'home que estava repenjat al marc de la porta del despatx—. Una vegada més, som dos cors que bateguen com un de sol vetllant pels millors interessos del vice-questore.

—Que ho diu amb ironia? —va preguntar l'Scarpa amb un somriure tibet—. O potser amb sarcasme, comissario? —El tinent va fer una breu pausa i va afegir, com a explicació—: Als que no hem tingut la sort de poder fer

estudis universitaris a vegades ens costa distingir la diferència.

En Brunetti va esperar uns instants per donar a la pregunta la consideració que es mereixia, i després va respondre:

—En aquest cas, jo diria que es tracta simplement d'una hipèrbole, tinent, en la qual l'evident exageració pretén convertir l'afirmació en una cosa falsa i increïble.

—Quan va veure que l'Scarpa no responia, en Brunetti va continuar—. És un recurs retòric que s'utilitza per crear humor. —L'Scarpa seguia sense dir res, o sigui que en Brunetti va continuar amb un somriure—. En filosofia, una d'aquelles coses que s'estudien a la universitat, s'anomena *argumentum ad absurdum*. —En veure que ja havia anat prou lluny, en Brunetti es va reprimir d'afegir-hi que era un recurs retòric que ell trobava especialment adequat per a les seves converses amb el vice-questore.

—I se suposa que ha de fer gràcia? —va preguntar finalment l'Scarpa.

—Exacte, tinent. Exacte. És tan evidentment absurd pensar que jo podria abusar en cap sentit de la confiança del vice-questore, que la simple idea ja és suficient per provocar el riure. —En Brunetti va eixamplar la boca, com si el dentista li hagués demanat que ensenyés les dents del davant.

L'Scarpa es va separar del marc de la porta amb un fort impuls amb l'espatlla esquerra. Primer estava repenjat despreocupadament, però tot d'una es va posar recte i se'l veia molt més alt. La rapidesa amb què va canviar de postura li va recordar a en Brunetti les serps que havia vist a vegades als documentals de la televisió: quan estaven soles, es quedaven cargolades, quietes com un mort; si feies

un sorollet, es convertien en una fuetada sobtada que mai no sabies des d'on et podia colpejar.

Amb el somriure intacte, o potser fins i tot una mica més gran, en Brunetti es va girar cap a la signorina Elettra i va dir:

—Vaig al meu despatx, serà tan amable d'avisar-me, quan arribi el vice-questore?

—Per descomptat, signor commissario —va respondre la signorina Elettra, i llavors es va adreçar a l'Scarpa per preguntar—: En què el puc servir, tinent?

En Brunetti va anar cap a la porta. L'Scarpa no es va moure, de manera que continuava bloquejant la sortida. El temps es va aturar. La signorina Elettra va mirar cap a una altra banda.

Finalment, el tinent es va acostar a la taula de la signorina Elettra i en Brunetti va sortir del despatx.